

HERG BENET
P U B L I S H E R S

Manuscris câștigător al Concursului de Debut
Max Blecher / Herg Benet 2012

Beatrice Ognenovici

Two Rabbit

roman

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
P U B L I S H E R S

2013

© 2013 Beatrice Ognenovici

© 2013 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OGNEOVICI, BEATRICE

Two Rabbit / Beatrice Ognenovici. – București : Herg Benet, 2013

ISBN 978-606-8335-37-7

821.135.1-31

Tipărit în România

**Manuscris câștigător al Concursului de Debut
Max Blecher / Herg Benet 2012**

Beatrice Ognenovici

Two Rabbit

roman

HERG BENET
PUBLISHERS

Beatrice Ognenovici s-a născut în 1970. După studiile de publicistică din București, urmează în anii '90 o carieră în presa scrisă, radio și TV, în principal în cadrul grupului Media Pro, fiind reporter de știri, director și producător al stației locale din Târgu Mureș și, în cele din urmă, corespondent ProTV la Washington. Este bursieră a Guvernului american în domeniul televiziunii. Locuiește și studiază câțiva ani în Toronto, Canada, de unde se întoarce în 2005 pentru proiecte freelance de cinematografie. Revine la televiziune, locuind în acest moment în Constanța.

Two Rabbit este prima sa carte. Romanul a câștigat Concursul de debut Max Blecher / Herg Benet 2012, secțiunea proză.

(...) Știm acum că departe-de-echilibru pot apărea spontan noi tipuri de structuri. Departe-de-echilibru putem avea transformări de la starea de dezordine, de haos, la starea de ordine. Pot apărea stări dinamice noi ale materiei, ceea ce reflectă interacțiunea unui sistem dat cu mediul său.

(...) La echilibru materia este "oarbă"; în condiții departe-de-echilibru, materia începe să fie capabilă să perceapă, adică "să țină cont" în modul ei de funcționare de diferențele lumii exterioare (...)"

(Ilya Prigogine și Isabelle Stengers, 1984, Noua alianță. Metamorfoza științei)

„Madame, all stories, if continued far enough, end in death, and he is no true-story teller who would keep that from you.” (Ernest Hemingway)

Întâiul Vis

În ziua aia eram o pasăre albă. Mare. Gigantică. De vreo doi metri lungime. Complet albă. Imaculată. Eram un păun alb cu o coroniță argintie pe cap. Stăteam în colb, nepăsător ca-ntr-un regat, și sorbeam chilled margaritas. Priveam neclintit la dreapta și la stânga, numai înainte nu, căci păsările nu pot privi înainte, nu? Pentru ele nu există înainte. Pentru ele există just sideways. Nici pentru mine nu exista înainte. Exista doar ceea ce voiam eu să existe. Și toate celelalte orătănii, găștele, rațele thailandeze, lebedele albe și negre, toate erau în jurul meu niște vietăți lamentabile. Până și restul păunilor, ăia colorații, păreau să se fi împăcat cu supremația mea care exista pe bune, dovedă blițurile ațintite asupra păsării albe. Și oamenii ăia de dincolo de gard, care continuau să se holbeze și să murmure în păsăreasca lor pe care nu o înțelegeam. Stăteam în colb, înșirat în toată splendoarea, și priveam lumea. Eram viu, dar nu liber. Între mine și lume exista un gard din plasă de sârmă suficient de

înalt încât să nu-mi permită să-mi iau definitiv zborul. Eram captiv. Renunțasem de mult la libertățile mele. Mă domesticiseră anii. Mă obișnuisem cu ideea de a fi pasărea aia mare și albă. Eram chiar mulțumit în noua mea postură, zăcând acolo ca o glorie expusă la soare. Toate păreau bune și frumoase în cușca mea până în momentul în care am simțit țeava rece a pistolului lipindu-mi-se de tâmplă și un glas răgâit și brutal urlând la mine, ‘Die, you f...ing bitch, die now!’.

Deci ăsta a fost primul vis. Cine sunt eu? Chiar vrei să mă cunoști? Nu, nu te uita la poza de pe coperta interioară, că ăla nu sunt eu. Eu sunt ăsta, atunci când rămân și devin ăla, atunci când plec. Între ăsta și ăla nu există decât o pasăre mare și albă.

Mă trag din Centzon Totochtin, ‘*The 400 rabbits*’¹. I am a dead ringer. Porecla mea e *Two Rabbit*².

Am câteva semne particulare, o cicatrice urâtă deasupra labei piciorului drept, o adâncitură în bărbie, care-mi garantează un anume șarm, și-un tatuaj permanent pe spate, o dungă lată, neagră, care pornește direct din ceafă și coboară vertical și neclintit pe șira spinării până acolo jos, la gaura... ului. Are vreo trei centimetri lățime pe verticală și tot atâția pe orizontala care-mi leagă umărul drept de umărul stâng. Stai liniștit și nu huidui. Nu e semnul crucii. Sunt ateu și trăiesc într-un trup de măgar. Așa sunt însemnați și măgarii. Au dungile astea pe spate. Data

1. Aztec God of Intoxication.

2. Ometochtli, Aztec God, cunoscut și sub numele de Two Rabbit, unul din liderii lui Centzon Totochtin.

viitoare când întâlnești un măgar veritabil, n-ai decât să te convingi că am dreptate, deși nu țin morțiș să am. Există și măgari albi cu ochi albaștri. Ca să-ți fie mai ușor, poți să-mi spui Dré, cu accent pe é. Am 17 ani și fix în momentul ăsta mă lupt cu boul care-mi apasă pistolul în tâmplă.

— Chinga tu madre, Tyler. Qué onda buey f... ing gabacho (gringo)? Ce dracu' ai bolânzit de te repezi așa?

Boul de Tyler râgăie și râde, se joacă cu pistolul, îl bagă în gură, apasă pe trăgaci, clac, are piedica pusă, trage piedica, din nou clac, e blocat, îl învârte pe degetele pline de inele, e o creatură agasantă și scena nu mă mișcă deloc.

— Nu e încărcat, 'te-n pana mea de cholo³.

Se uită la mine și face gesturi obscene în timp ce țeava pistolului îndesată-n obraz ejaculează precoce un jet de salivă.

Aș putea să-l altoiesc sau să-i spun, 'Lasă-te păgubaș', sau 'Încetează, fir-ar să fie', dar energia e depozitată încă undeva sub aripi și chiar și cel mai mic gest, chiar și o discuție-n doi peri, în momentul de față m-ar storce de toată vloga.

Și faptul că stau în cur, în praf, mă-mpiedică oricum să-l pocnesc.

— Cum e?

— Parcă tu nu știi.

— Nu, nu știu.

— A mierlit-o.

Bănuisem. O știusem de când mă refugiasem

3. Puștan, membru al unei bande, al unei găști de stradă.

în ascunzătoare. Neputința, trădarea și toate celelalte sentimente pe care le simțeam mă descumpăneau.

Era soare și calm și tocmai de aia părea o contradicție.

— A murit?

— Da.

— A murit...

— Da.

Privirea mea era pierdută din cu totul alte motive, mă întorsesem, revenisem pe pământ, dar între timp pământul se înnegrise și se ofilise ca după o arșiță, moartea se petrecuse.

— Și tu, ce dracu' faci tu cu ăsta? Cin' te-a trimis?

— *Marele Alb*, cin' să mă trimită. Nu m-a trimis nimeni, ești luat? L-am câștigat la black jack, da' mi l-au dat fără gloanțe. Alea le primesc după partida de diseară, așa că mâine, u ...ing Dré, the big Two Rabbit, mâine tre' să te păzești, dacă nu vrei s-o mierlești și tu, mă ia el la mișto.

N-are nicio grijă, îi arde de glume, e luat, se joacă cu pistolul. Până la urmă îl deblochează, arma face 'clac bang', 'clac bang', păcăne în gol, împușcă în aer fără gloanțe. 'La data cutare, în ziua cutare, la adresa cutare, intersecția străzilor cutare și cutare, s-a înregistrat un atac armat asupra persoanei cutare, nu se cunosc cauzele, totuși atacul pare a fi o execuție gang-style, acest proces verbal a fost încheiat astăzi, ziua cutare, anul cutare, etc.', consemnează un cutărică în actul de constatare. Dosar clasat, caz închis, liniște și pace, amin.

— Cară-te de-aici!

Fără să protesteze, boul de Tyler se cară, pleacă de unde-a apărut, prin gang se mai aude de câteva ori zgomotul ăla enervant ('clac bang!') și-apoi nimic.

Înfățișarea mea nu e tocmai una glumeață și nici calmă, încerc să m-adun, să mă înalț pe picioare, voiam să mă gândesc la fata aia, la zborul ei albastru peste case, secundele alea înainte de dispariție, măcar nu murise virgină, 'E un păcat să mori virgin', spusese odată Aracelle, cu siguranță că ea nu mai era virgină de mult și perspectivele pentru viața ei nu erau îmbucurătoare, curând avea să devină o mamacita, în traiul ăla puturos era greu să fii liber. 'Liber!' Am ieșit din ascunzătoare și-am sărit peste gardul ăla (am consumat toată energia făcând-o), asta se petrecea vara, înainte să fi descoperit ruinele, până atunci se mai întâmplaseră și altele, eram liber și era un preț de plătit pentru asta.

M-am luat după boul de Tyler, l-am urmat prin gang știind exact ce-aveam să găsesc acolo.

Tyler e un freak de când îl știu. Are un ochi de sticlă și umblă cu un lanț cu lacăt atârnat la gât. Un lanț din ăla ordinar cu care sunt ferecate magaziile. Adică pe bune, chiar e un lanț din ăla de fier care ruginește, greu ca dracu, cre' că are pe puțin vreo juma' de kil cu tot cu lacăt. Toată lumea îl ia la mișto și-i spune *rapperul* din cauza asta, da' lui îi cresc plămânii de oftică și ne înjură pe toți și zice că e un om liber care și-a închis libertatea în sine cu lanțul ăla. Libertate la purtător. Pe dracu'. Baliverne de om căruia îi lipsește o doagă. Dar lanțul e bun când ne încăierăm. Atunci devine o armă. Tyler a spart câteva țeste cu el și a sucit

câteva gâturi, da' mai mult așa, de sperietură. N-a trosnit nicio viață pe bune. Nu încă.

Așadar, pe lângă pasăre albă și măgar, uneori mai sunt și javra de Two Rabbit. Sunt Pasăre-Măgar-Iepure. Cel mai adesea sunt praf. Un morman de praf alb. Visul oricărui care consumă. În rest, nici urmă de aripi.

Nu-mi simt inima bătând și în general nu-mi amintesc nicio emoție. Când plouă, înjur. Alteori, îmi iau zborul.

Tashina zace cu acul în venă și cu ochii negri, deschiși, pironiți în gaura din tavan. Nu mai respiră de ieri. Oamenii care-au venit s-o ia n-afișează mutre prea prietenoase. Nu vorbesc și nici nu se uită la noi. Poartă măști albe la gură și la nas și niște mănuși de cauciuc, roz, la fel ca nefericiții care curăță wc-urile publice din oraș. Mă uit cum o bagă în sacul negru cu tot cu acul înfipt în vena de la picior și cum trag fermoarul ca la un bagaj pe care ar urma să îl ia la un joc de golf sau în concediu, undeva în insule, la soare și la ocean. Mi se face dor de surf și de scufundări. Sacul îi înghite Tashinei mai întâi picioarele contorsionate rigid, apoi mâinile cu degete lungi și subțiri, cu unghiile date cu oja albastră, care încearcă să scape bălăbănindu-se încăpățanate de parcă, de undeva de dincolo de moarte, ar pipăi pentru ultima oară lumea asta.

Un individ gras și asudat înjură sictirit în timp ce le îndeasă cu forța în sac. Brațele trosnesc ca niște cartușe care lovesc o țintă de hârtie, 'bang, bang'. Dispar în sacul negru odată cu trupul din care viața

s-a eliberat aseară, la un moment dat. Totul durează câteva minute și gata. Am rămas doar cinci: Rose baba, Isaiah Farouk, Dee Dee, boul de Tyler și cu mine. Perechea mea nu mai era, fusese Tashina, dar ea dispăruse în zborul albastru.

Nu e prima dată când trecem prin asta și de fiecare dată e la fel, doar că nu știm niciodată cine urmează. Soarta joacă ruleta rusească cu noi, iar noi o încurajăm consumând mai departe. De parcă s-ar putea altfel? Mai nasol e că, de fiecare dată când unul o mierlește, trebuie să ne mutăm. Pentru că vin ăia de la nu-ș' ce organizație să ne facă nu-ș' ce fișe și să ne salveze. Iar și iar. Din câte știu eu până acum, n-au salvat pe nimeni dintre cei pe care-i cunosc. Nu fac decât să ne dărâme șandramaua improvizată și să spele bine locul cu furtunul și cu dezinfectant, de parcă am fi o epidemie. Iar noi, ca de fiecare dată, ne luăm calabalâcul și dispărem de acolo ca să apărem în altă parte. Așa urmează să se întâmple și acum. Pentru că nu se poate altfel și pentru că de fiecare dată e la fel. N-am nicio vină. Așa ieșim, unul câte unul, pe rând, la lumină.

Dragonul scoase trei limbi de foc. Una învârti ceasurile către hotare distincte și toate orele pământului se întâlniră fix în aceeași secundă, într-un vacarm ce făcu să huruie cerul ca o uriașă clopotniță. A doua, țâșnind ca un foc de artificii în spirală, stârni walkiriile în catedrale necunoscute și negre și împraștie

vânturile năpraznice la răscrucea dintre miazăzi și miazănoapte. Ultima, mai albastră, prelingându-se de-a lungul și de-a latul pământului gol și adormit, se transformă în nimfă și alergă către lume.

Oricât de surprinzătoare poate părea uneori, viața e banală. La fel și fericirea. La fel și moartea. Aveam să aflu toate astea în ziua în care împlineam 14 ani. Sunt născut chiar de Cinco de Mayo și, la mai toate aniversările, rubedeniile mele se întreceau în superstiții ambițioase și se grăbeau să-mi prezică un viitor strălucit, prorocind c-o să fiu cineva, dacă nu chiar șef de stat, atunci măcar o persoană de vază sau cel puțin un el torero. Viitorul meu se oglindea nu în globul magic de cristal, ci în semnul distinctiv din bărbie, adâncitura cu care fusesem înzestrat la naștere și care-mi cuprinde și acum tot vârful arătătorului când o pipăi cu încredere. 'Tu ai să fii ăla vesel' ziceau, nu fusesem niciodată, dar ce m-aș fi așteptat să-mi zică decât de bine, o gândire pozitivă e tot ce aveau sau măcar se străduiau s-o afișeze, cărând fiecare temnița lor umedă și-un licăr de speranță.

După mintea mea, ar trebui să existe un martor precis desemnat pentru orice întâmplare, care să poată da declarații convingătoare și atotcuprinzătoare, în cele mai mici detalii, pentru atunci când ceva, nu neapărat ieșit din comun, se întâmplă. Misterele unor evoluții care ne dau atâta bătaie de cap ar putea fi înțelese și elucidate mai ușor, așa, ca istoria, făcând să

dispară în felul ăsta unele sentimente secundare, cum ar fi surpriza și uimirea, lăsând loc doar sentimentelor importante și cu adevărat serioase, care ar putea pune lucrurile în ordine încă de la început.

În weekendul ăla trebuia să fie sărbătoare. Trebuia să ajungem la casa noastră de vacanță din Las Hadas, lângă San Blas, unde urma să despachetez tona de cadouri primite, să suflu în cele paisprezece lumânări colorate și să mănânc o felie uriașă din tortul de bezea cu ciocolată și afine proaspăt preparat, ca în mai toate ocaziile speciale, de Ula, cofetarul familiei. Îl împachetase în staniol și frunze de viță-de-vie sălbatică după o metodă secretă și îl ferecase temporar în cutia frigorifică de voiaj.

Madre, îmbrăcată impecabil într-o ținută chic-sport de nuanță verzuie, cu revere tivite într-un albastru închis și-o pălărie galben-pai asortată la pantofii de pânză cu dungulițe aurii, conducea mașina decapotabilă a familiei. Nu se machia strident, dar nu se despărțea niciodată de rujul marca Rubinstein pe care-l avea în mai toate nuanțele posibile și de un șirag de perle minuscule și colorate, primul cadou primit vreodată de la padre. Eram emoționat și abia așteptam să ajungem la Ocean, să lansăm lângă coastă barca cea nouă, să facem scufundări, să căutăm perle negre și să vânăm cu arbaleta crabi roșii, uriași, pe care să-i prăjim seara la focul de tabără. Eram veseli și cântam cu voce tare belanova songs. Mașina zbura printre munți, pe șosea. Era o zi însorită cu un cer calm, clar și albastru.

Din ce-a urmat nu-mi amintesc prea multe. Totul e neclar și confuz până și azi. Mașina a trecut peste ceva moale care ne-a săltat deodată în sus pe toți, apoi a alunecat într-o parte după ce intrase-ntr-o curbă, trăgându-ne și pe noi de pe scaune în balansul ăla, a urmat o bufnitură, țipătul maică-mii, scrâșnetul frânelor, apoi liniște și negru. Atât. Puf, într-o secundă viața așa cum o știusem până atunci avea să se destrame și dintre noi trei numai mie avea să mi se hărăzească o alta la schimb. Mai puțin glorioasă? Asta n-aveam de unde să știu. Mai puțin banală? Cu siguranță. Unii ar putea spune chiar urâtă, ostilă. Unii, dar nu eu.

Am fost singurul supraviețuitor al accidentului din care m-am trezit beteag. Laba piciorului drept s-a prins între scaune și s-a fărâmat complet. Au trebuit să-mi taie din ea, așa că adio el torero! Între timp am devenit Two Rabbit și 'break a leg' e cel mai adesea o glumă nesărată pe seama norocului meu chior.

Până să intri în ea, viața-i o fațadă fără cusur, o vitrină gătită care-ți taie respirația, un billboard cu imaginea unei femei frumoase, perfecte, la care râvnești. Nimeni nu-ți spune ce-i dincolo de ea. Și, chiar dacă ți-ar spune, tot n-ai înțelege. You have to figure it out yourself.

În ziua în care mi-au scurtat piciorul, m-am apucat de prafuri. La început ketaminele și prafurile din spital împotriva durerii. Mi le strecurau asistentele pentru că le strigam întruna 'Hola chicas Lomita!, Hola chicas Lomita!' și nu mă potoleam din urlat

până nu primeam suplimentul de pastile colorate, cu gust înfiorător. Le înghițeam c-un degetar de apă sălcie sau le pisam cu coada de os a briceagului de argint, de care nici un accident nu mă putea despărți, și le trăgeam pe nas ca unu' din ăia adevărații. Praful strălucea ca un curcubeu și se strecura glorios și anapoda printre firele subțiri de păr din nările umflate și înroșite de perfuzii și făcea ca aproape instantaneu să-mi zvâcnească tâmpilele și să-mi vâjâie capul cuprins de un delir amorțitor. În loc să scot flăcări pe nas ca un balaur, trăgeam tot focul ăla ca un disperat, dintr-o suflare, înecându-mă și aproape dându-mi duhul de tuse. Eram ca un rechin ciocan care înghite bancurile de pești cu forța a opt aspiratoare. Sângele se aduna imediat într-un singur loc, supt parcă din tot corpul de-o imensa pompă, ca mai apoi să se repeadă înapoi, în vene, cu forța unui tsunami, făcând să mă clatin și să-mi pierd odată cu mințile și toate celelalte simțuri, în aceeași măsură. Uneori leșinam instantaneu, alteori făceam pe mine de exaltare. Udând așternuturile, primeam sudalme generoase de la chicas Lomitele care mă îngrijeau, în momentele alea mă amenințau cu degetele lor butucănoase și golite de emoții ca niște babe țicnite, acrite de efortul în plus. Așa se transformau Lomitele, din niște fetișcane nurlui, în niște umbre scofâlcite la adăpostul ochilor mei cuprinși de panica prafurilor. Babele ieșeau din ele la lumină, furișându-se afară prin unghiile ciobite de fiecare ploscă cu urină pe care-o mânuiau cu scârbă. Cu beția delirului năpustindu-se prin vene, le vedeam împreunându-se între ele, două trupuri posedând aceeași ființă, cele

bătrâne din interior spărgând coaja tânără, zbârcind pielea și tăbărând în afară, victorioase. N-aveam nevoie de timp ca să le văd transformarea. Stăteau acolo în fața mea, și tinere, și bătrâne, două trupuri înghe-suite ca două suluri de hârtie băgate unul într-altul, captive în distracția celor două lumi din privirile mele.

Mai târziu, pe stradă, încă buimac, aveam să încerc și restul gamei dătătoare de senzații: perico (co-caina), crack, opium, chinaloa / heroina (chocolate de fu man chu), lsd, mota / chora / malva / morisqueta (marijuana) hierba / iarba, ecstasy, crystalmeth speed / acid, poleială, mushrooms. De toate. Nimic nu mi-a scăpat. Mă simțeam învingător atunci când suflam prafurile direct în nasul doamnei în negru, *la muerte*, care-mi secerase cu coasa și trecutul, și osul. Iar prafurile își făceau rostul cum știau ele mai bine.

În spital aveam să petrec cam vreo cinci luni, minus weekend-urile, când fugeam în vreun bar din oraș cu biletele de voie șterpelite de la chicas Lomitele care vociferau mai tot timpul sudălmii, dar care între timp mă îndrăgiseră. Eram orfanul lor frumos și șchiop pe care viața îl luase prizonier prea devreme. Habar n-aveau ele în ce drac împelițat și fără scrupule mă transformam când îi buzunăream pe toți muribunzii din saloane și le furam banii de care aveam atâta nevoie afară, ca să-mi procur prafurile. Ba furam chiar și de la ele, și de la doctori, fără nici cea mai mică urmă de rușine sau remușcare. Fusesem lovit de nenorocire și, în lumina celor întâmplare, mă simțeam îndreptățit să profit în orice mod de pe urma situației tragice în care fusesem aruncat fără nicio explicație,

fără menajamente. Afară, în the open, era o cu totul altă socoteală, cel puțin asta îmi devenise limpede, și n-aveam să mai îngădui să fiu luat prin surprindere.

Era singura făgăduială pe care aveam s-o respect, până la un moment dat.

Așa a fost primul meu contact cu chipul lumii haine, care m-a întâmpinat nesupusă după amestecul tragic din care scăpasem prea târziu și neevoluat, și cel de-al doilea cu viața în general.

Nimeni nu știa cu exactitate cine sunt, iar eu sufeream de-un soi de amnezie convenabilă din care-mi aminteam, dacă și când aveam chef, frânturi dintre cele mai ciudate. Lumea mea făcuse explozie, un adevărat Big-Bang, și toți atomii se împrăștiaseră, care pe unde, și eu trebuia să caut și să-mi dau seama de toate fragmentele și unde le era locul și nu toate îmi erau familiare și uneori încurcam lucrurile. Nu mai exista niciun punct stabil și totul era în mișcare de parcă eram pe o bandă rulantă, ce mă purta în toate direcțiile. Și toată lumea circula pe benzile astea rulante, treceam unii pe lângă alții cu viteze amețitoare, întâlnindu-ne și despărțindu-ne înainte s-apucăm să ne cunoaștem, ne zâbeam, plângeam, ne înjuram, totul din mers, după nicio lege matematică, înhămați fiecare pe bucata noastră de cauciuc mișcător. Du-te-vino. Încolo-înceace. În sus și în jos și în toate direcțiile vectoriale. Unii voiau breakfast, dar se trezeau în mână cu plasa pentru cină, alții erau în drum spre propria naștere, când din senin erau băgați în coșciugele cu vatelină, alții mergeau la serviciu în haine de vacanță, alții

încercau să coboare din aglomerație și cădeau în gol pentru că greșiseră rețeta și lumea pe care o credeau solidificată, închegată, nu prinsese suficientă pojghiță și, deseori, ceda.

Era un haos teribil și amețitor și bâjbâiam după bucățile de puzzle, aruncate care încotro, și asta îmi crea o instabilitate emoțională care mă umplea de frică, și nu mai aveam siguranța că ceea ce puneam cap la cap era ce ar fi trebuit să fie și, la urma urmelor, cine știa exact ce ar fi trebuit să fie? Chiar și când bucățile se potriveau, existau atâtea variante pentru ce avea să urmeze, încât toată tevatura mi se părea obositoare și chiar fără niciun rost. Așa că îmi vedeam de ale mele.

De fiecare dată când cineva se uita întrebător la piciorul meu șchiop, inventam bucurios o nouă tragedie. Mereu alta. Scorneam tot felu' de povești, unele incredibile, altele jalnice. Explozii, mercenari, pirați, războaie, expediții în Himalaya, atacuri de rechini, crocodili și câte și mai câte. Imaginația mea o lua razna și de la capăt de fiecare dată, proaspătă și seducătoare ca o lolită. Aveam talent la povestit. Depănam încet, fără grabă, gurilor cască care îmi ascultau cu emoție și respect născocirile vieții mele incredibile prin care se perindaseră oameni celebri, arătări fantastice, locuri inexistente. Eram mai ceva ca baronul Münchhausen, *stăpânitorul din Parnassus sau din Valhalla sau din locul ăla în care ajung toți mincinoșii de geniu*. Indiferent în ce tavernă mă aflam când m-apuca delirul, martorii de la fața locului se arătau interesați de aiureala scorne-lilor mele. Cereau bis-uri după fiecare poveste pe care o articulam în fața lor cursiv și atât de convingător.

Piesa de rezistență era însă povestea despre trecerea graniței către tărâmul sublim. Povestea asta, care mi se cerea iar și iar, mă făcea să realizez încă de pe atunci că-n mare parte toată cireada copulată numită omenire e total lipsită de imaginație și împărțășește, în mare, cam aceleași visuri. O repetasem de-atâtea ori, încât aproape că ajunseseam s-o cred și eu. Sau poate că, neîncredător în realitatea în care plonjasem, făuream singur cât mai multe variante pentru trecut, prezent și viitor. Poate că într-un fel, fără să știu, imaginația mă pregătea pentru ziua în care lucrurile aveau să se petreacă aieva. Dar pe atunci nu mă gândeam la asta, pentru că n-aveam habar ce evenimente urmau să se petreacă, mai mult decât cele care se petrecuseră, și nici de alea nu eram foarte sigur.

Imaginația îmi permitea să trăiesc mai multe vieți dintr-o dată și asta era singura mea mulțumire. Eram lovit de euforia prafurilor și cu siguranță gâdilat în amorul propriu de interesul pe care mi-l arăta de fiecare dată gloata, mie, un țănc de doar 14 ani jumate, care în ultimele luni crescuse și se lungise considerabil cât să le stârnească interesul. Faptul că devenisem un lungan într-un timp atât de scurt mă frapase și pe mine oarecum, deși nimic nu mă mai șoca în ultima vreme. Poate ca o răzbunare față de osul retezat, poate ca un soi de solidaritate cu statura mea pipernicită, celelalte oase își dădură silința și mă lungiră brusc în ultimele luni. Devenit ditamai adolescentul, îmi permiteam să le spun pe nume oamenilor obișnuiți. Cât despre ceilalți, bețivii cu minți similare care mă aclamau sârguincioși de fiecare dată, cu ei eram darnic și

fără măsură. Îmi făceam intrarea triumfal în mijlocul cetei abulice. Mă cocoșam pe tejgheaua câte unui bar și-așteptam uralele celorlalți, fără să fac plecăciuni sau alte scâlâmbăieli de genul ăsta. Le fluturam prin fața ochilor piciorul cel șchiop ca pe-un afiș al unui circ ambulant și asta stârnea primele urale, nu era nevoie de trompetă sau de tobă sau de nimic altceva. Piciorul ăla era reclama mea și mă serveam de el ca să mă impun în ochii spălăciți ai stârpiturilor lăsate în viață.

— Vreți să vă distrați?, îi întrebam în timp ce mulțimea recrutată se trăgea mai aproape, știind ce-avea să urmeze.

— Sst!, strigau cei turmentați către cei care nu voiau să asculte.

— Comandante, cine ți-a mai înghițit piciorul de data asta?, se prefăceau interesați cei pe jumătate amețiți.

— Cum spuneai că te cheamă?, mă îmbrâncea câte unul afumat, înainte să dispară pe sub un scaun.

Se lăsau seduși de imaginația mea care le făcea cu ochiul și-i înghesuia într-un vis pe care singuri n-ar fi reușit să și-l ofere. Era ca o masturbare care devenea mult mai plăcută dacă era performată de altcineva. Imaginația mea era târfa lor cu tarif fix. Un shot de tequila și câteva puf-uri dintr-un joint erau de-ajuns ca să mă stârnească și, oh, boy!, cum îi mai strângeam în jurul meu! Pentru ei devenisem un fel de reprezentatie la bară și reacția lor părea într-un fel firească, pentru că eram ca o târfă îngăduitoare cu care se obișnuiseră, o curvă rea de muscă ce le făcea pe plac ori de câte ori o cereau. Așa mă știau ei, dar pentru

mine locul ăla, dimpreună cu toată mulțimea, era o haltă pentru călătorul oprit dintr-un voiaj pe motive cu totul anapoda, care se încapățâna să-și vadă de drum într-un fel sau altul.

Așa mă porneam întotdeauna, neobosit, urzeam alte și alte scorneli care se așezau pe poveștile mele ca înfloriturile pe ghergheful bonei Enriquetta. Închideam ochii și deveneam când un barbă albastră traversând mări și oceane în salve de tun, când un pancho villa bântuind pădurile nesfârșite unde fantasmale sălășluiau laolaltă și în bună pace cu vietățile cunoscute ale nopții. Bolboroseam cursiv și lumea tainică se transforma sub ochii lor în cele mai diverse forme și scâncea în cele mai ciudate sunete. Aburii mlaștinilor zămisleau fetișcane diafane care-i luau de mână și-i purtau în dansul lor către lumi necunoscute. Voci fără trup îi însoțeau și-i îndemnau la război. Copaci cu ochi magici suflau vârtejuri și-i înălțau în văzduh, laolaltă cu buhele ce se dădeau peste cap și deveneau moșnegi înțelepți care zburau printre ei, agățați de toiegele lor ca de nesfârșitele taine. În întunericul minții lor, străbăteam distanțele ca un ucenic vrăjitor și ispiteam lucrurile care nu trebuiau ispitite, transformându-i pe fiecare în niște mammons.

Gurile care-mi făceau galerie căscau mahmure și duhneau a bere ieftină. Mă glorificau de fiecare dată. Pălăvrăgeala mea le făcea bine. Mă urmăreau atenți, cu sufletul închis ca un vierme în mărul lui adam din gâtlejurile lor roșii cu vene umflate fremătând de alcool, ca nu cumva să piardă vreun amănunt important al poveștii. Mă credeau pentru că așa hotărâseră

ei, și, de fiecare dată, îmi mai luau de băut și-mi cereau să le mai povestesc iar și iar, de-a fir'a păr, aceleași baliverne pe care niciun copil cu mintea întreagă nu le-ar fi înghițit.

Inventam povești pentru că adevărul banal și lipsit de orice strălucire mă umilea și nu suportam mila celorlalți. Mila era în capul meu o boală, ca dizenteria, care putea să te stoarcă de vlagă și, în timp, chiar să te omoare. Văzusem eu asta în spital. Poveștile erau așadar sărurile vitale care mă țineau în viață. Nu dădeam doi bani pe lumea în care mă trezisem, dar îmi plăcea reputația pe care o câștigam, zi de zi, cu scornelile mele. Tot neamul de vajnici azteci din care mă trageam nu se înșelase în privința mea. Ajunsesem un soi de Quetzalcoatl, un cholo cu pene și viața însăși se transformase într-o piñata.

După ce mi-au dat drumul din spital, am făcut prima mea călătorie adevărată, am mers cu trenul, am străbătut pământul de la un ocean la altul vreme de 5 zile într-un vagon de dormit de clasa a III-a. Soarta trăsesse zăvorul, ușile erau desferecate, se descoperiseră niște rude îndepărtate care promiteau printr-un act notarial să aibă grijă de mine, *fumam*, eram binedispus și situația părea să intre în normal.

Așa am ajuns să trăiesc cu El Tio, care m-a așteptat pe peronul gării, în punctul terminus, orașelul care se ivise dintr-un nor de praf abia când intrase trenul în gară, dimpreună cu mamachita și cele 3 fete ale lor, Abelinda, Aixa și Aracelle, care erau toate mai mici decât mine. De fapt, Aracelle nu era chiar așa de mică,

După un accident de mașină în care-și pierde ambii părinți, chiar în ziua în care împlinește 14 ani, Dré capătă un nou nume - Two Rabbit - și o viață pe fugă, la limită, mereu supusă schimbărilor radicale. Arme, droguri, băătăi, găști, crimă, sex și apoi o speranță orbitoare, odată cu prima iubire care îi iese în cale. Dar totul se termină brusc, pentru a o lua din nou de la capăt, la fel de intens.

În ciuda tuturor festelor pe care i le joacă destinul, fiecare întâmplare care îl marchează este un prilej pentru a reflecta asupra condiției umane și, în final, asupra iubirii. Viața, crede Two Rabbit, e compusă din cercuri, iar cercurile nu trebuie lăsate niciodată deschise.

“Pentru întâia oară problematica generației emo și a drogurilor de tot felul câștigă în autenticitate prin proiectare cosmopolită, într-un spațiu hispanic. (...) Beatrice Ognenovici practică arta scrisului cu o plăcere infernală.”

Felix Nicolau

“Dacă Julio Cortázar ar fi scris un bestseller aflat sub influența serialului *Sons of Anarchy*, el ar fi semănat cu *Two Rabbit*.”

Cristina Nemerovski

**Manuscris câștigător al Concursului de Debut
Max Blecher / Herg Benet 2012**

www.hergbenet.ro